

вижда прѣдъ себе си попъ Стефанъ и още повече се вълнуваше.

Въ първия недѣленъ день новата икона бѣше поставена въ черква, отдѣсно на царскитѣ двери. Златниятъ вѣнецъ блещѣше като слънце надъ узрѣлитѣ ниви, изъ които вървѣше Исусъ. Имаше много богомолци. Малцина само запитаха защо новата икона не бѣше изписана по стария и неизмѣненъ образецъ, тъй добръ познатъ на всички. Благоговѣйно и съ нескривано вълнение мжже и жени струваха дълбоки метани, кръстѣха се и дигаха очи къмъ тоя чуденъ образъ, който извираше изъ глѣбинитѣ на собственитѣ имъ души. Слѣдъ черковния разпусъ мнозина се спрѣха да разгледатъ подобръ иконата. По-грамотнитѣ и по-любопитнитѣ прочетоха надписа, научиха, че иконата е подаръкъ „отъ христоролюбивия Вълчанъ Дуковъ“, забѣлѣзаха и много други подробности. Но никой не откри и не прочете двѣтѣ думи, ситно написани и почти скрити въ долния край на иконата. Тия двѣ думи бѣха: „Рука Недкува“.

Наскоро слѣдъ това дѣдо Недко се разболѣ. За него се погрижи пакъ попъ Стефанъ, прибра го и го настави у дома си. Въ село поговориха день-два за иконописеца и скоро го забравиха. Но Вълчанъ бѣше на върха на славата си. Новата вършачка, забулена съ зеленитѣ си бризенти, стоеше въ двора му, като доведена отъ далечъ невѣста. Всѣки, който минѣше отъ тамъ, неволно се поспирваше, поглеждаше я и радостно се усмихваше. Това бѣше сигурниятъ залогъ на общото благополучие. Попъ Дочо, доволенъ отъ успѣхитѣ на дружеството, на всѣка крачка хвалѣше Вълчана, приписваше му и свои и чужди заслуги. Разчу се и за подарената икона. За нея говорѣха много, но още повече говорѣха за златния вѣнецъ. Прѣсмѣтаха тежестъта на златото, опрѣдѣляха броя на прѣтопенитѣ за него жълтици,